

Båtklubbarnas verksamhet på slipområdet klassas som en miljöfarlig verksamhet (en så kallad U-verksamhet) och omfattas därför av [miljöbalken](#), och dess tillhörande förordningar. Båtklubben, som är verksamhetsutövare, behöver därför förhålla sig till miljöbalkens regler, framför allt de allmänna hänsynsreglerna som återfinns i balkens andra kapitel.

Eftersom båtklubbarna klassas som U-verksamheter är det **kommunen som är tillsynsmyndighet**, och har enligt miljöbalken bland annat rätt att utöva tillsyn, ställa krav och begära in uppgifter från båtklubben.

En viktig del av verksamhetsutövarens miljöarbete är därför **egenkontrollen** – som i miljöbalken (26 kap. 19 §) definieras till:

”Den som bedriver verksamhet eller vidtar åtgärder som kan befaras medföra olägenheter för människors hälsa eller miljön skall fortlöpande planera och kontrollera verksamheten för att motverka eller förebygga sådana verkningar.

Den som bedriver sådan verksamhet eller vidtar sådan åtgärd skall också genom egna undersökningar eller på annat sätt hålla sig underrättad om verksamhetens eller åtgärdens påverkan på miljön.

Den som bedriver sådan verksamhet skall lämna förslag till kontrollprogram eller förbättrande åtgärder till tillsynsmyndigheten, om tillsynsmyndigheten begär det.”

Hos en båtklubb används ofta **miljöprogram/miljöpolicy/miljöplaner** för att beskriva båtklubbens egenkontroll. **Varje båtklubb bör därför sträva efter att ha minst en miljösamordnare i föreningen.**

Svenska Båttunionen har i [Handbok för fritidsbåtshamnar](#) (kapitel 9) och dess tillhörande [checklista](#) tagit fram förslag och exempel på hur miljöprogram kan utformas och innehålla.